

Tuhannen taalan mahdollisuudet

IFLA:n jälkimainingeissa pää on vielä pyörällä informaation tulvasta, jota kutkuttaisi käsitellä Signumissakin. Jarmo Saarti on ehtinyt jo nopeasti koota tunnelmia Göteborgin konferenssista, mutta tapahtuman moninaisesta annista riittää kertomista myöhempäänkin vaiheeseen. Kokemuksia ja näkemyksiä syntyi varmasti monesta näkökulmasta, sillä tapahtumassa oli mittava suomalaisedustus – 190 hengen joukkueena.

Suomalaiset olivat näkyvästi esillä konferenssin aikana myös sosiaalisessa mediassa. Twitteristä tulikin ehkä konferenssin mielenkiintoisin viestintäkanava, josta löytyi konferenssipäivien aikana vilkasta kommentointia ja vinkkejä ohjelman parhaisiin paloihin.

Lisämausteeksi tuli se, että Twitter-linkkien takaa löytyivät usein myös esitysten materiaalit tai luennoista verkkoon jaetut videot. Videointi oli pitkälle yksittäisten osallistujien vapaaehtoista toimintaa, mikä kertoo siitä, että tapa osallistua konferenssiin on muuttumassa. Eikä unohtaa sovi kai Cycling for libraries -tempaustakaan, joka ajettiin tänä vuonna Boråsista Göteborgiin.

Sosiaalinen media muutti nopean kommentoinnin, linkkausten ja videoiden kautta aika lailla konferenssin dynamiikkaa ja ilmapiiriä. Jaksan tätä vieläkin ihmetellä, koska en ehkä koskaan aiemmin ole nähnyt niin konkreettisesti verkkoon videoinnin ja Twitterin kaltaisten nopean kommentoinnin palvelujen tuottavan tapahtumaan näin radikaalia muutosta. Arvaukseni myös on, että nopean toiminnan joukot viestinnässä ovat tulleet jäädäkseen, ja että niiden kautta on avautumassa sellaisia vaikuttamisen paikkoja, jotka kannattaisi pitää mielessä.

Tuhannen taalan mahdollisuudet kirjastoille tuntuvat avautuvan myös tutkijapalveluiden kautta. Tutkijat ovat vahvasti verkostoitumassa sosiaalisen median kautta ja saavat myös julkaisuvinkkejään näiden ammatillisten verkostojen kautta. Kirjastoille se voi olla uhkakuva, jos ammatillisista verkostoista tulee käyttäjille kirjaston ohituskaista.

Yhtä hyvin tilanne voi kuitenkin olla mahdollisuus. Jotta tutkijat tulevaisuudessa tavoitettaisiin, kannattaisi kirjastojen ehkä miettiäkin tutkijoiden verkostoihin syvemmälle mukaan menemistä. Pelkkä läsnäolo tai tiedotus sosiaalisessa mediassa kirjaston palveluista ei ehkä avaakaan parhaita yhteyksiä tutkijoiden tiedontarpeiden jäljille, vaan uusia näköaloja löytyisi syvemmän yhteistyön tasolta.

Muitakin uudenlaisia tarpeita tutkimuspalvelujen suunnalta näyttää tulevan esille. Maria Forsmanin artikkeli pureutuu tutki-

joiden tietotuen tarpeisiin, joita tulee esimerkiksi pakollisten aineistonhallintasuunnitelmien kautta. Koska Suomen Akatemia edellyttää hakijoiltaan nykyisellään aineistonhallintasuunnitelmaa, kirjastojen tukea etsitään tällä alueella.

Digitaalisen tutkimusdatan säilytys ja arkistointi on lisäksi uusi teema, jossa toiveita on kohdistettu kirjastoihin. Kirjastojen uusia mahdollisuuksia tiedonhallinnan tukipalvelujen tuottamisessa olisikin aihetta pohtia.

Päivikki Karhula